

Τζώρτζ Πέτερσον

τελευταίο αντό καιρό. "Ενα μήνα ξεχεις νά μου γράψης δύο πού μυργούφες δυο και τευτές φωνές την έβδομαδα, έσον, άγαπητό μου παιδιό, που μιν ξετούνες τη συμβούλη μου για το καθετή, που δεν μούληψες τίποτε..."

"Πάτων, μετρού νά πᾶ, παιδί μου, δ τυνεπιτάκος σου. Και σ' άγια πούσα, δικ μόνον σιν φιλος, αλλά και σιν πατέρα! Να δημος ποσ την έταμα, χωρις νά το περιμένων. "Επιψες, φινεται, γά μ' αγια πᾶ; Άντο είνε; Μην νεραΐζη; να μού το γράψω. Θέω νά μ' αγια πᾶ; την άγιαδεια, άν και την καταλιμάνω. "Ο λογος της σωτηρης σου, ένα μην τώρα, οφειλεται στον τελευταίο σου έργουα. Άντο είνε, μη θεληση; νά μοσ το δια ρεύση, δπως κι' αγια δεν σε παρεξηγη για το αισθητήμα σου αντο. Αγάλα... "Ο έρως είνε το άλλα τι αντή της ζωης και για νά μιλησω σαν χρηστος που είμαι, ο δρωτας είνε ή κυριωτερη ουδια που κινει υπερηφετη, που κανει υπάριση την κυθηρεινη ζωη μας!... Μια μόνον παρατηρηση σοκακιμα για το αισθητήμα σου αντο. Νά προσεχης! Να προσεχης, άγαπητό μου παιδιό, γιατι τη φρονά αντη έχεις μπλεχθη δι με μα έλεσθηση κόρη, άλλα με μα γοναίκα ιενανδρη, με μαγινυαίκα που άνηκε σ' έναν άλλον άνδρα!..."

"Ισως ο έρωτας σου αυτος; είνε και ή κυριωτερη άφορη πού δέν μου γράψεις. Μήπως έχεις τίποτε φυσαριες; Κανένα σκανδαλο μήπως; "Οτι κι' αν συμβανει έσσο λογικοζ. Μακριά από τις μονομαζιες..."

Ειμι βέβαια ένας γέρος σοφός, με γηραισμένη καρδια, μισογύνης σχεδον, μολατατά μπρέπει ν' ακούηται αντό που θα σου πώ —Δεν άξιζει νά γρουσινενέη κανεις τη ζωή του για μα γυναικι!... Δεν άξιζει νά γρουσινενέη κανεις τη ζωή του για μα γυναικι!... Τελευτων έδω. Γιατι νά σέ κονράζω περισσότερο με τις γεροντικές μου παραξενιες; Μολατατά γράψη μου γοηγορε τι σου συμβανει μ' απόλυτη ειλικρινεια διοτις πάντα. Μην λησμονης διτις θυσιαζει τα πάντα για νά σου φανω χρισμοζ..."

Με πολλή άγαπη,
Ονδιλλαιμ Τζάκον

Επιστολή του Ιωρού κ. Τζώρτζ Πέτερσον από το Λονδίνο προς τον καθηγητή κ. Ονδιλλαιμ Τζάκον στο Τσέστερ.

9 Οκτωβρίου

Σεβαστε μου φίλε,

Συγχώνοσε με σέ παρακαλω για την σιωτη μου τόσον καιρό τώρα. Θει μου, άν ήξερες τι μου συνέβη, άν ήξερες τι μου δυστυχένες ανθρωπος του κόσμου, βρίσκομαι στην πειδ κρίσιμη περιοδο της ζωη; μου, ή λυπη μου και ή ταραχη μου είνε τέτοιες που νημάτω μερικες στιγμες, πως θα τρελλαθω! Σου γράψω βιαστικα τις λίγες αντες γραμμές για νά σε καθησυχάω, άν και ή λέξις αντη δεν ταιριάζει καθόλου στην περίπτωση που βρίσκομαι. Μου συμβανει κάτι που δέν μετρού να συν το δημητηριασθω σ' ένα γράμμα, κάτι που μοιάζει μ' έφραλτη, κάτι που δέν μπροστην πιστρόπο δόμη, κάτι που θα σας κάμη και σας δάν - κατι μόδις το μάθετε. "Έγετε λίγη υπομονη, θα προσπαθησω ναδω δ ίδιος αντού έντος της έβδομαδος. "Έχω τόση άναγκη της παρηγοριας σας και τών συμβουλών σας!... "Αν δέν το καταρθώσω, θα σας

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΙΤΜΕ ΣΜΙΟ

ΚΕΦ. Α'
Μιας ανθρωποκονια.

'Επιστολή του καθηγητού της κημείας Ονδιλλαιμ Τζάκον από το Τσέστερ, πρόστον φίλων του ιατρού κ. Τζώρτζ Πέτερσον εις Λονδίνον.
Σεβρίου 7

'Αγαπητέμου
Επίσημον
Εμπορού
Γηραιού φίλουσου,
πού σ' αγαπά ποσ νά σε μιλώση,
για την άδυτηφρια
που σ' ουδενεις απέναντι του τον

στείλω επιστολή συστημένη γι' ασφάλεια...

Δέν μπροστην σας γράψω περισσότερα. Ή κατάστασις μου εινε άξιοδάχοντη. Ο Θεός νά με λυτηθη και να μού δώσει τη χαμένη γαλήνη της ψυχής μου.

Σας φιλω με σεβασμό το χέρι
Τζώρτζ Πέτερσον

Επιστολή του Ιωρού κ. Τζώρτζ Πέτερσον από το Λονδίνο στον καθηγητή κ. Ονδιλλαιμ Τζάκον στο Τσέστερ.

12 Οκτωβρίου

Σεβάστε μου φίλε,

"Άν και είχα μεγάλη έπιθυμια νά τρέξω κοντά σας για νάρρω χαπια ήσυχια, σεν τούτοις δέν το έκοπερα, λόγοι ανώτεροι της θελήσεως μου με χριτον έδω. Σας στέλλω έντοντοις, διότις σας ήποσχεθηκα, την συστημένη αυτή επιστολή κι ελπίζω πώς δέν θα παραπλέον, πράγματα έπιστρεψη την καταστροφη. Την ήνυμαν έπιστολή κι' θμως δέν είνε δπως θά δήτε, παμά ή έξομολόγησης, ή πειο ειλικρινης και πειδ ρυσανιτικη ήξυμολόγησης ένδος άσων ανθρώπων που μά κακη τυχη, που μά τραγικη, μια καταραμένη σύμπτωσης, την καταντηση και οινόν και ο θρόγ ριο...

Σας έσορχω νά διαβάσετε την έγγραφο αυτή έξομολόγηση μου με πρασοχή κι ένδιαφερον, σας ίκετενω νά πιστέψετε στην άπολη ειλικρινεια μου και στην συντριβή μου. Εντυχως με έξερειε καλά, κι ελπίζω ότι πάντες δέν θα με στερεοτερο τών άγαδων πον μον χάρισ δ Θεος, κι ελπίζω δύκον πώς θά με λυπηθήτε και θά θελήσετε νά με βγάλετε απ' το τρομερό άδιεξοδο, στο δυνοί θρίσκουμα...

Εσκότωσα!...

Ναι, είμαι ένας φοντης...

"Ένας κονδύλον φονης, ένας κακούργος, έγω πού δέν ήμουν σε θέσι νά σκοτώσω κι' ένα μιρμηγκι... Θει μου, χωρις νά το έπιθυμησω, χωρις νά το καταλαβω, χωρις νά το άνιλησθη ποτε...

"Όποιας ούς έγρασα, είχα συνδεθη τελευταιω με μίαν κυριαν. Μή έτιτας να ούς γράψω το δύναμη της. Δέν έχω δικαιωμα να το καμω αιτο. Έγγνωστημασ με μά φιληχη συγκενιωσα, σεν σπέτη ένδιαφερον μου κι' έσυμπταθημα σέ δένσ τον άλλο, ή έκτιμημάσ δένας τον άλλο άτη τη πρώτη στιγμη, με τη πρώτη ματι. Δεν έτης έγνωμεις, δέν την είχα δει. ποτε δως τη στιγμη αυτη. Εφευσε δύνως με μάλησμα μαζη λίγα λεπτα για τον άλλο...
Καταλαβαρ πώς της ήμουν πολύ συμπαθηζης...

Κ' έγων την άγαπησα, την έλατρευσα απ' την πρώτη στιγμη!...

Κρεμμόρου

άπο το στόμα

της, άπ τη μάτιας

της, τη λόγια για της με μεθυσαν!

Γιατι νά πολυλογγ δμως;

Γιατι νά σε κουράζω με αισθητηματολογίες;

Τό αποτέλεσμα είνε πώς

ξαναδιαθήκαμε πολλές φορες

άκομη, πώς άγαπηθή κι α με

τρελλά, με το

πάθος έκεινο

που κάνει τους

άνθρωπους νά μη σκέπτονται τιποτε;

Γιατι νά μη φανώ πειδ συνετε;

Γιατι νά μην

άκουστας της συμβουλές σου, σε

βασιστε μουφιλε;

"Ηπαθητική

άγαπη μας, τό

τρελλό έρωτικό

μας πάθος μας

παρέσυρος στην

και τα σε ρο φη.

Μια νύχτα που

Δίλιαν Γηραλη

την είχα επισκεψήθη σπίτι της κ' έμεναμε μόνοι, δ' ένας κοντά στὸν άλλο, παραδομένοι στὴν ἄγαπη μας, μία καταραμένη κι' απαισιά νύχτα, ἐνῶ ροφοῦσα τὸ μένι τῶν φιλῶν ἀπ' τὸ σιδόμα της καὶ μεθύσα κατοἱ ἀτ' τῇ γαλάζια φρεγγοβόλη τῶν ματιῶν της, ἀκόντισμα ἔσαντα πατήματα στὸ διάδομοι!!!

Ποιούς ήταν;...

Ποιούς θυσιάστανε μέσα στὸ σπίτι;

'Η ἀγάπημένη μου τινάχτηκε ἐπάνω ἐντρομη. Τὸ ίδιο ἔκαμα κι' ἔνω... Δὲν προφτάσμε οἶμος νὰ προχωρήσουμε ἐνῶ βῆμα καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξει καὶ γύνηκε στὸ δομάτιο ἀπὸ τὸν ὄντας τῆς!!!'

'Ήταν τρομακτικὰ ἔξαριθμένος, χλωμός, σὲ φρικώδη κατάστασι. Τὰ μάτια του σπινθηροβούσαν. Πλησίον πόδος τὸ μέρος τῆς γυναικός του τὴν ἀρπάζεις ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἔρωτες κάτω, οὐράζαντος ἀπὸ λόνος!

Βιαστὸν καὶ δεσποτικὸν χαρακτήρος καθώς ήταν, σήκωσε τὸ μαστίγιο ποὺ κραυτούσης στὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν χτυπήσῃ. Ἀντελθρήθη ἐγκάριος τὶ θύειται νὰ κάμη, ωρμόσα, τὸν ἔπιστα τὸ χέρι καὶ τὸν ἔπιστα μαρκών. Αὐτὸς τὸν ἔξαριθμος... 'Ήταν σχεδόν οἄν παράφρων.

— 'Αθλει... οἰδολαζε, κακοϊθή, τολμᾶς...

Καὶ πρὶν προλάβω νὰ φυλαχτῶ μοῦ κιτεύθερος ἐνα δυνατὸ χτυπῆμα στὸ πρόσωπο, ποὺ μὲ ζάκια νὰ ἔσφωνήσω-ἀπὸ τὸν πόνο...

Είχα τυφλωθεὶ πειρι, δὲν ἥπερα τὶ ξανθα. 'Επειδὴ ἐτοιμάζονταν νὰ μὲ χτυπήσῃ καὶ γιὰ δεύτερη φορά, ἀρπάζεις ἔνα κηροπτήγιο γιὰ νὰ προφυλαχτῶ, ἐνῶ βαρὺ κηροπτήγιο ἀπὸ οὐράζαλο. Αὐτὸς τινάχος ἐπίστις ἀπὸ ὅρηγή κύμησα καὶ πάινταν έναντινος μον γιὰ νὰ μὲ χτυπήσῃ...

Θέλοντας ν' ἀποφύγω τὸ νέο αὐτὸ χειρόκημα, ὑψώσα τὸ κηροπτήγιο κ' ἀπερίμενα νὰ πλησιάσῃ. Ήταν τὸν χτυπῶντας δυνατὰ στὸν ὄμοι, ἔτοι ποὺ νὰ παραλύῃ τὸ χέρι του καὶ νό τὸν πέσῃ τὸ μαστίγιο κάτω...

Δυστυχῶς δῶμας τὰ πράγματα συνέβησαν ἐντελῶς διαφορετικά. 'Ο ἀντίπαλος μον ἀντὶ, νὰ προφυλαχτῇ ἔπεισε σῶν βούβας ἐπάνω μον. Καὶ κατεβάζοντας μὲ δῆλη μου τὴν δύναμι τὸ βαρὺ κηροπτήγιο, ἀντὶ νὰ τὸν βρῶ στὸν ὄμοι πέτυχα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, στὸ κεράρι...

Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Τὸ κρανίον του δρυματίστηκε κι' ἀνοίξει σχεδόν στὰ δύο, σωράτηκε κάτω, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὐτὲ μια λέξι, οὐτὲ βογγήστηκε, οὔτε τὸν παραμικρὸ στεναγμό, αἱμάτων καὶ μυνάλ πιτσίλισταν τὸν παχύτα...

'Ολ' αὐτά ἔγιναν τόσο γρήγορα ποὺ δὲν μπορῶντας νὰ πιστέψω στὰ μάτια μον. Τὸ κηροπτήγιο μονψήγεις ἀπ' τὰ χέρια, τὰ γόνατά μου λύγισαν καὶ γονάτισαν κάτω...

Σύρθηκαν κοντὰ στὸν ἀντίπαλο μου, είδα πώς ήταν νεκρός καὶ κρούς, παγιμένος ίδρωτας μὲ μούσκεψε δόλσωμοι....

Είχα γάστε τὴ φωνή μου, ή τρεμούσα μου είχε δημιουργεῖ, τὰ πράγματα στριφογύριζαν γύρω μου....

Τὰ μάτια μου ἔπεισαν ἔξαντα πάνω στὴν ἀγαπημένη μου Λίλιαν — ἔγιναψα μὲτο παραδομήν τοῦ μικροῦ της δύναμα καὶ δέν τὸ σύνθυνα εἰρηνείας τὴν ἐντιμότητα σαὶ καὶ τὴν ἐγερμένηα σαὶ — τὰ μάτια μου ἔπεισαν, λέγο πάνω στὴν Λίλιαν καὶ τότε τὸν ἀπελήφθην ἔξαντα, πώς βρίσκοταν μισολιπόθυμη κάτω στὸ πάτωμα!... Τὸ ἀντίκρυσμά της μὲ ἔκανε νὰ ταραχθῇ πειρο πολύ. Τὸ θάλεγε δταν συνεργόταν μὲ ἔβλεψε τὶ συνέβη, κι' ἔβλεψε τὶ κακὸ είλα διαπράξει. Τὰ δόντια μου χτυπούσαν σῶν νέαρα πνευτό, τ' αὐτιά μου βρούσαν, μὲ είχε καταλάβει ἐνας τρομερὸς ἔλγος!.. Πόση δὲν λιποθύμησα κι' ἔγω, είλα θαύμα... Μή μπορῶντας νὰ σταθῇ στὰ πόδια μου ἀπ' τὴν ταραχή μου, σύρθηκαν κοντὰ σ' ἔνα ταπετζί ποὺ βρίσκοταν πλάι στὸ νιψάνι, ποὺ καθόμαστε πρὸ διλόγων ἀσύρματη στιγμῶν μὲ τὴν Λίλιαν, πήρα ἐνας μπουκαλά μὲ λικρό κι' ἔπια περίπον τὸ μισό.. 'Η πέπορδας του πάντα μου ήταν καταπληκτική. 'Εννοιωσα τὶς δυνάμεις μου νὰ μον ἔνανχροντα, δὲ φόρος μ' ἀπέστρεψε, τινάχτηκε ἐπάνω κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν Λίλιαν. Γονάτισα πλάι της, τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τῆς μίλησα σιγά, γλυκά, τρηφερά. Είχε ἀργίσει νὰ συνέρχεται φαίνεται, καὶ μισάνοις τὰ μάτια της. Τοποθετήθηκα ἀμέσως μπροστά της γιὰ νὰ μήτης ἀντικηφῆ μὲ τὸ πιόμα τοῦ ἀνδρός της, τὴν ἀπαξιστράτη στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν σήκωσα ἐπάνω, πήδησα ἐξω ἀπὸ τὸ τρυπερό αὐτὸ δωμάτιο καὶ τράβηξα ίσια πόδες τὴν κρεβατοκάμαρά της...

'Έχει τὴν ἔπιλωσα ἀπύλα στὸ κρεβατί της καὶ κάθησα πλάι της. Κρατούσα τὰ χέρια της καὶ δεν της μιλώσα, περιμένοντας νὰ σινέθῃ ἐντελῶς...

'Η Λίλιαν δνοίεις τὰ ώραια της γαλανά μάτια μ' ἔκυπτας τρο-

μαγμένη κ' ἔξαφνα μοῦ είπε, ἐνῶ ἔνας βίαιος σπασμὸς τίναξε τὸ λιγνόρο της κορδι.

— Τέωρες!... Θεέ μου!.. δὲν ὀνειρεύομαι;... Τὶ συνέβη;... Ποὺ είνε δὲν Δίκ... Πέσουν τὶ διέγινε;

Τι νὰ τῆς ἔλεγα;

Πῶς νὰ τῆς ἀπεκάλυπτα τὸ φρικτὸ δράμα πονχε συμβεῖ;

Τῆς ἔχαΐδεψα τὰ μαλλιά καὶ τῆς είπα γλυκά:

— 'Ησύχασε. 'Αφοτε νὰ σοῦ δώσω νὰ πηγῆς κάτι. Θὰ σοῦ κάμη καλδ...

Μά κι δύστυχη γυναίκα ήταν τρομερὰ ἀνήσυχη, ἔτρεμες ἀπ' τὸ φόρο της, δὲν μποροῦσε νὰ ησυχάσῃ.

— Πέσουμον Τζώρτζ, πέσουμον σὲ παρακαλῶ, μοῦ ξανᾶπε γατζωμένη ἐπάνω μον ἀπ' τὴν τρομάρια της, πέσουμον ποῦ είνε; Ποὺ πήγε; 'Ω, Θεέ μου, είλα χομένη! Τὶ ἀπέγινε, φίλε μου; 'Ἐφυγε; Πού πάει;...Στὴν ἀστυνομία μῆτος; Φύγε τούς... Φύγε... Δὲν φοβούμαι νὰ μείνω μόνη, θύ κάμω δι, μι παρούσα, φύγε...'...

Φτωχὴ Λίλιαν! Δὲν δημιουργοῦσται τίποτα. Γυναίκας σταύρωσε δητὸ δάστρας της της τέλος της την προδοσία καὶ νὰ πάρη διάζυγο... Λησμόνιον νὰ σοῦ γράψω, οεβατέ μου σφίλε, τὸ σπίτι μουν ήταν ζημημό. 'Η Λίλιαν νομίζεις οντας διέσημης διάσημης της θά γνωμε τις πρωτίνες φωτεινές θωράκες της τὴν Λέσχη, δὲν το παραμόνει. Δὲν είληξε λάβει τὴν παραμικρή προφύλαξι. 'Ετοι διόγκως της κατόρθωσεν ν' ἀνέβη ἐπάνω χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθούμε...

— Ετοι είληξε τὰ πράγματα. Κι' ὅπος καταλαβαίνεις δὲν μποροῦσα νὰ κρυψω τὴν ἀλίθεα ἀπ' τὴν Λίλιαν. 'Επερετε νὰ τῆς τὸ πῶ δλα. Προστηθησα μόνον προηγουμένως νὰ τὴν ήσυχάσαστε ποτὲ δὲν ὅδηταις της τὴν εἰσήπειαν παραμούσην, καὶ τὴν κρατούσα στὴν ἀγκαλιά μου, ψινασμένη, τὰ μάτια της ἀστραφταν, κολλούσε φοβισμένη ἐπάνω μον καὶ μοῦ γλυκά καὶ παήγορα...

Μά ήταν ἀδύνατον νὰ ησυχάσῃ καὶ είληξε δίκοη. Πειαγότων καθέ τοσο φυνασμένη, τὰ μάτια της ἀστραφταν, κολλούσε φοβισμένη ἐπάνω μον καὶ μοῦ φώναζε:

— Πού είνε; 'Εφυγε;... Θά ξανάρθη; Ερχεται!... Ερχεται!...

— 'Οχι, ἀγάπη μου, μὲν ἀνησυχής, δὲν θᾶσθη...

— 'Η Λίλιαν μὲ κόντιτες παραζένα στὰ πάτια.

— Δὲν θᾶσθη;... Δὲν θᾶσθη είπες Τζώρτζ; Γιατὶ τὸ είπες αὐτό; Τι θὲς νὰ πῆς, τὰ πῶ δλα.

— Αν ἔρχοταν ἀξέφωνα κανεῖς;

— Αν γνωρίζεις κανένας ἀπ' τοὺς υπόρετες;

— Τὴν ἐπίρρᾳ τότε στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἐσφίξει μὲ λαχτάρι καὶ είληξε πάτια:

— Λίλιαν, λατρευτή μου, πέσουμον, μ' ἀγαπᾶς;

— Η Λίλιαν σίκωσε τὰ δακρυσμένα της μάτια, μ' ἔκυπταξε περιεργή γιὰ τὰ λόγια μου καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τζώρτζ... καλέ μου, φίλε μου, τὰ παραχρέω... Τι είν' αὐτά πού μ' ἔροτας; 'Αν ο' ἀγαπῶ;...

— Μή με παρειηγῆς Λίλιαν. Μή την μιμωνής μαζί μου. Θὰ μάθης γιατὶ σὲ ρωτῶ. Θὰ μάθης... Πέσουμον διάταξης εἰς τὸν ἀντίκρυσμά της μέσω της πολύτελης πούλας της σού ποτὲ δάνα;

— Δὲν σ' καταλαβαίνω Τζώρτζ. Τι λόγια είν' αὐτά; Μὲ κάνεις νὰ φοβούμαι. 'Αμφιβάλλεις γιὰ τὴν ἀγαπή μου πήρε πάτια μου; Μὲ κάνεις νὰ φοβούμαι, σταύρωσε τὸν ἀντίκρυσμά της μέσω της πολύτελης πούλας της σού ποτὲ δάνα;

— 'Ω, Λίλιαν, δταν μάθης την συμβάνει διάσημης διάσημης της Λέσχης...

— Τὰ λόγια σου μὲ μιλήσε μον. Ναι, σ' ο' ἀγαπῶ πάντα δι, τι κι' ἀν συμβήθη διάσημη σου ποιειά...

Είχε φτάσει ή στιγμὴ νὰ ἔξηγηθω. Κι' διώκεις διδίσταζα. Δὲν είληξε τὴν δύναμι νὰ τὸ κάμω. Πώς θὲς τὴν διαλογούσα τὸ ἔγχλητα μον;...

— Η Λίλιαν μὲ κόντιτες κατάματα, κρεμόταν ἀπὸ τὸ κείλη μουν.

— Λίλιαν, της είπα, ξέρεις τὶ συνέβη τὴ στιγμὴ ποὺ σ' ἔσπρωξε δύσηγνος σου καὶ ο' φρεγες κάτω;

— 'Οχι, Τζώρτζ, Ελληπόντησα μάεσως. Τι συνέβη;

— Εστίκωσε τὸ χέρι του νὰ σὲ χτυπήσῃ μὲ τὸ μαστίγιο ποὺ κρατοῦσταις, ἀγάπη μου!

— Η Λίλιαν κοκκίνησε καὶ κατέβασε τὰ μάτια της. 'Ενας στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὸ στήνος της.

— Δέν τὸν δύνασταις καὶ τὸ κάμη δημόσιας, ἀγάπη μου. 'Ωρησμα καὶ τὸν ἔπιασα τὸ χέρι μουν.

— 'Ω! σ' εύχαριστω Τζώρτζ,

(Άκολουθει)